

Sprawa C-562/23**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

11 września 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Upravno sodišče Republike Slovenije (Słowenia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

24 sierpnia 2023 r.

Strona skarżąca:

T-2 družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme d.o.o.

Strona przeciwna:

Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije

Przedmiot postępowania głównego

Skarga przed Upravno sodišče [sądem administracyjnym] mająca na celu stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej wniosek o przedłużenie ważności decyzji w sprawie przyznania częstotliwości radiowych; europejski kodeks łączności elektronicznej; przewidywalność regulacyjna dla posiadaczy praw; jasny, precyzyjny i bezwarunkowy charakter przepisu prawa Unii; bezpośrednie stosowanie przepisów prawa Unii

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia prawa Unii; art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 ust. 1 i 2 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej [dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiająca Europejski kodeks łączności elektronicznej] są jasne, bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne, aby umożliwić jednostkom powoływanie się na nie w postępowaniach przed krajowymi organami administracyjnymi i sądami krajowymi?
- 2) Czy art. 49 ust. 1 i 2 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej należy również zastosować do przedłużenia tych indywidualnych praw użytkownika WCR [widma częstotliwości radiowych], które zostały przyznane przed wejściem w życie dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej oraz jakie są ogólne kryteria mające zastosowanie w takim przypadku w celu ustalenia, czy dane prawo indywidualne powinno zostać przedłużone?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2): czy, w celu dokonania oceny odpowiedniego okresu obowiązywania indywidualnych praw użytkownika WCR przyznanych w okresie obowiązywania dyrektywy „o zezwoleniach” (dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej), a zatem w odniesieniu do możliwości ich przedłużenia, należy zastosować przepis, o którym mowa w art. 5 ust. 2 dyrektywy o zezwoleniach czy też art. 5 ust. 2 akapit czwarty dyrektywy zmieniającej dyrektywę o zezwoleniach [dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej], oraz czy przepisy te są w tym celu wystarczająco jasne, bezwarunkowe i precyzyjne, aby umożliwić dokonanie na ich podstawie oceny odpowiedniego charakteru okresu obowiązywania indywidualnego prawa użytkownika WCR?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3): jakie kryteria należy zastosować, aby ocenić odpowiedni charakter okresu obowiązywania indywidualnego prawa użytkownika WCR lub obowiązek jego przedłużenia?
- 5) Czy, w przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytania 1), 2) lub 3), przy podejmowaniu decyzji o przedłużeniu, należy wziąć pod uwagę fakt, że możliwość przedłużenia przekraczającego 15 lat została wyraźnie wyłączona przez przepisy krajowe obowiązujące w chwili wygaśnięcia wyżej wymienionego prawa użytkownika?

Przywołane przepisy prawa Unii

Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), w szczególności art. 5;

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa zmieniająca dyrektywę o zezwoleniach), w szczególności art. 3;

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiająca Europejski kodeks łączności elektronicznej (dyrektywa w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej), w szczególności art. 49, 50 ust. 1 i 124

Przywołane przepisy prawa krajowego

Artykuł 155 konstytucji Republiki Słowenii stanowi co następuje:

„Ustawy, inne przepisy prawne i akty o charakterze ogólnym nie mogą działać z mocą wsteczną. Tylko ustawa może stanowić, że niektóre jej szczegółowe przepisy mają moc wsteczną, jeżeli wymaga tego interes publiczny i jedynie pod warunkiem, że nie wpływa to na prawa nabyte”.

Zakon o elektronskih komunikacijah [ustawa o łączności elektronicznej] (ZEKom)

Artykuł 50 ZEKom stanowi co następuje:

„(1) Decyzja w sprawie przyznania częstotliwości radiowych jest wydawana przez organ na czas określony, a w każdym razie na maksymalny okres 15 lat, z wyjątkiem przyznania częstotliwości radiowych przeznaczonych dla usług lotniczej i morskiej radiokomunikacji mobilnej.

[...]”.

Artykuł 51 ZEKom stanowi co następuje:

„Ważność decyzji w sprawie przyznania częstotliwości radiowych może zostać przedłużona na wniosek uprawnionego, jeżeli spełnione są wszystkie warunki określone w chwili wygaśnięcia jej ważności w odniesieniu do użytkowania tych częstotliwości radiowych”.

Zakon o elektronskih komunikacijah (ZEKom-1), która dnia 15 stycznia 2013 r. zastąpiła ZEKom i miała zastosowanie do dnia 9 listopada 2022 r., w związku z wejściem w życie dnia 10 listopada 2022 r. Zakon o elektronskih komunikacijah (ZEKom-2), za pośrednictwem której dyrektywa w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej została transponowana do krajowego porządku prawnego.

Artykuł 53 ust. 1 ZEKom-1 stanowił co następuje:

„Decyzja o przyznaniu częstotliwości radiowych jest wydawana przez organ na czas określony, z zachowaniem właściwego okresu, niezbędnego do amortyzacji inwestycji, a w każdym przypadku na maksymalnie 15 lat, z wyjątkiem z wyjątkiem przyznania częstotliwości radiowych przeznaczonych dla usług lotniczej i morskiej radiokomunikacji mobilnej”.

Artykuł 54 ust. 1, 5 i 6 wyżej wskazanej ustawy stanowił co następuje:

„(1) Ważność decyzji w sprawie przyznania częstotliwości radiowych, z wyjątkiem decyzji o przyznaniu częstotliwości radiowych na potrzeby zapewnienia świadczenia publicznych usług łączności użytkownikom końcowym, może zostać przedłużona na wniosek uprawnionego, jeżeli spełnione są wszystkie warunki określone w momencie wygaśnięcia jej ważności w odniesieniu do użytkowania tych częstotliwości radiowych, oraz mając na uwadze również cele określone w art. 194, 195, 196 i 197 niniejszej ustawy.

[...]

(5) W przypadku udzielenia przedłużenia organ wydaje nową decyzję w sprawie przyznania częstotliwości radiowych.

(6) Ważność decyzji w sprawie przyznania częstotliwości radiowych przeznaczonych dla potrzeb pomiarowych, certyfikacyjnych i innych weryfikacji urządzeń radiowych jak też ważność decyzji w sprawie przyznania częstotliwości radiowych przeznaczonych do celów wydarzeń publicznych nie może zostać przedłużona”.

Artykuł 240 ZEKom-1 stanowił, że w odniesieniu do decyzji wydanych na podstawie ZEKom możliwe było wprowadzenie w nich zmian, stwierdzenie ich nieważności lub mogły one wygasnąć na warunkach i w trybie przewidzianych przez ZEKom-1.

Artykuł 307 ZEKom-2 przewiduje natomiast, że w odniesieniu do decyzji wydanych na podstawie ZEKom-1 i opatrzonych terminami, które w chwili wejścia w życie ZEKom-2 jeszcze nie upłynęły, możliwe jest wprowadzenie zmian, stwierdzenie ich nieważności lub mogą one wygasnąć na warunkach i w trybie określony przez tę ostatnią ustawę.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 Spółka T-2 d.o.o. [T-2 spółka zajmująca się tworzeniem, rozwojem i rozpowszechnianiem łączności elektronicznej i powiązanych urządzeń, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością], obecna skarżąca, była posiadaczem indywidualnego prawa użytkowania następujących częstotliwości radiowych: od 1935 MHz do 1950 MHz oraz, łącznie, od 2125 MHz do 2140 MHz i od 1910 MHz do 1915 MHz, które zostały jej przyznane na okres od 21 września 2006 r. do 21 września 2021 r. w drodze decyzji mającej na celu zapewnienia użytkownikom końcowym publicznych usług łączności (zwanej dalej: „decyzją w sprawie przyznania częstotliwości radiowych” lub „DPCR”). Wnioskiem z dnia 20 sierpnia 2021 r. strona skarżąca wniosła o przedłużenie ważności DPCR w części, w której odnośni się do pary częstotliwości Duplex od 1935 MHz do 1950 MHz i od 2125 MHz do 1950 MHz.
- 2 W dniu 1 października 2021 r. Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije [organ ds. sieci i usług łączności Republiki Słowenii], strona przeciwna, oddaliła wniosek o przedłużenie DPCR uzasadniając to tym, że zgodnie z ZEKom-1 nie było możliwości przedłużenia ważności DPCR mającej gwarantować usługi łączności użytkownikom końcowym na okres powyżej 15 lat. Zdaniem strony przeciwnej przepis art. 49 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, na który powołuje się strona skarżąca, nie może mieć zastosowania przy podejmowaniu decyzji o przedłużeniu, gdyż, z prawnego punktu widzenia, nie jest on kompletny. Rzeczony przepis stanowi częściowo normę otwartą w zakresie, w jakim musi zostać uzupełniony o konkretną treść, a także pozostawia państwu członkowskiemu swobodę uznania w zakresie zasad transpozycji tego do krajowego porządku prawnego. Na przykład Republika Słowenii zdecydowała, że w ogóle nie dokona transpozycji art. 49 ust. 2 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej do nowej ustawy, ale już od początku przewidziała dwudziestoletni okres obowiązywania praw.
- 3 Strona przeciwna uważa, że art. 49 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, nie przewiduje w ogóle automatycznego przedłużenia praw użytkownika widma częstotliwości radiowych (zwanego dalej: „WCR”), twierdzi strona skarżąca. Ponadto przedłużenie obowiązywania indywidualnych [praw użytkownika], zgodnie z art. 49 ust. 3 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, w celu zapewnienia dwudziestoletniej przewidywalności regulacyjnej, zostało po raz pierwszy przewidziane dopiero na mocy tej dyrektywy. Oznacza to jednak, że warunki przedłużenia muszą być znane już w momencie przyznania praw do użytkowania częstotliwości radiowych. Przyznanie przedmiotowych częstotliwości radiowych, które miało miejsce w 2006 roku, nie wymagało spełnienia tych warunków.

Zasadnicze argumenty stron postępowania głównego

- 4 Strona skarżąca wniosła skargę sądową o stwierdzenie nieważności decyzji, w drodze której strona przeciwna oddaliła jej wniosek o przedłużenie ważności DPCR. W skardze podnosi ona, że w przypadku decyzji o przyznaniu częstotliwości radiowych, dla których ustalono okres ważności wynoszący 15 lat, strona przeciwna powinna była, zgodnie z art. 49 ust. 2 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, umożliwić, zanim upływie okres ich ważności, ich przedłużenie na okres kolejnych 5 lat, gdyż regulacja zawarta w ZEKom-1 jest wyraźnie sprzeczna z dyrektywą w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej. Jej zdaniem przepis art. 49 ust. 2 tej dyrektywy jest jasny, precyzyjny i bezwarunkowy, dlatego ma bezpośrednie zastosowanie i jest skuteczny. Celem tego przepisu jest zagwarantowanie pewności prawa na rzecz obecnych posiadaczy praw, a także przewidywalności regulacji przez okres co najmniej 20 lat. Potwierdza ona, że organ regulacyjny ma z tego powodu obowiązek, jeżeli prawa zostały przyznane na okres 15 lat, wszcząć procedurę odnowienia co najmniej 2 lata przed datą upływu ważności. Strona skarżąca podkreśla, że dyrektywa w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej jest wiążąca dla Republiki Słowenii od dnia jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, a mianowicie od grudnia 2018 r. Ponadto podnosi, że dyrektywa ta nie ogranicza stosowania art. 49 ust. 2 jedynie do przedłużenia tych indywidualnych praw użytkownika częstotliwości radiowych, które zostały przyznane po wejściu w życie samej dyrektywy, lecz ma także zastosowanie do tych praw przyznanych przed przyjęciem tej ostatniej, które w momencie jej wejścia w życie jeszcze nie wygasły. W związku z tym strona przeciwna powinna była, na podstawie przywołanego przepisu dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, dodatkowo umożliwić posiadaczom praw przyznanych im na okres krótszy niż 20 lat przedłużenie ich ważności do 20 lat, począwszy od dnia 21 grudnia 2020 r. Dotyczy to również strony skarżącej ponieważ 15-letni okres, na jaki otrzymała ona sporne częstotliwości radiowe, upłynął w dniu 21 września 2021 r., co oznacza, że jej prawo w chwili wejścia w życie dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej czy też w dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji tej ostatniej, jeszcze nie wygasło. Skarżąca wnosi do Upravno sodišče o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi będącemu stroną przeciwną w celu wydania nowej decyzji.
- 5 W odpowiedzi na skargę strona przeciwna podnosi, że art. 49 ust. 2 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej jest przepisem mającym zastosowanie warunkowe i pozostawia państwom członkowskim swobodę uznania, gdyż nie wymaga przyznania automatycznego przedłużenia. Strona przeciwna podnosi także, że przedłużenie obowiązywania indywidualnych [praw użytkownika] usług szerokopasmowej, bezprzewodowej łączności elektronicznej jest przewidziane celem zagwarantowania dwudziestoletniej przewidywalności regulacyjnej jedynie w odniesieniu do tych częstotliwości radiowych, które zostały przyznane od czasu wejścia w życie dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej oraz że powyższy

przepis nie może być stosowany z mocą wsteczną. Strona przeciwna podkreśla, że warunki przyznania przedłużenia powinny być znane już w chwili przyznania prawa do użytkowania częstotliwości radiowych, a zatem już w dniu 9 czerwca 2006 r., kiedy w Dzienniku Urzędowym Republiki Słowenii zostało opublikowane ogłoszenie o przetargu publicznym dotyczącym przedmiotowych częstotliwości. Ponieważ wskazane ogłoszenie o przetargu publicznym, a następnie DPCR nie przewidywały możliwości przedłużenia, przedmiotowa DPCR w świetle treści art. 49 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej nie może zostać przedłużona.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 6 W niniejszej sprawie pojawia się pytanie, czy konieczne jest zapewnienie pełnej skuteczności dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej poprzez przedłużenie DPCR, czy też ustanowione przez tę dyrektywę zasady dotyczące okresu obowiązywania indywidualnych praw użytkowania WCR mają zastosowanie wyłącznie do tych praw, które zostały przyznane po wejściu w życie samej dyrektywy. Gdyby było odmiennie, pojawia się pytanie, czy należy zagwarantować pełną skuteczność dyrektywy o zezwoleniach, oceniając, czy zasadne jest przedłużenie przedmiotowej DPCR.
- 7 Decydujące okoliczności istotne *in iure* w niniejszej sprawie są następujące:
  1. strona przeciwna wydała DPCR w dniu 21 września 2006 r. na okres 15 lat, a mianowicie do dnia 21 września 2021 r.;
  2. w dacie przyznania prawa, to jest dnia 21 września 2006 roku, w Unii Europejskiej obowiązywała dyrektywa o zezwoleniach, która stanowiła, że okres obowiązywania prawa użytkowania, w przypadku gdy jest ono udzielane na czas oznaczony, musi być odpowiedni do danej usługi; jednakże w Republice Słowenii obowiązywała ZEKom, która zezwalała na przedłużenie każdego DPCR na okres powyżej 15 lat, jeśli spełnione zostały wszystkie warunki określone w chwili wygaśnięcia tej decyzji w celu użytkowania takich częstotliwości radiowych;
  3. w dniu 21 września 2021 r., kiedy wygasła DPCR, w Unii Europejskiej obowiązywała dyrektywa w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, która wyraźnie nie narzuca państwom członkowskim sposobu, w jaki powinny one regulować system przedłużenia indywidualnych praw użytkowania WCR, które nie zostały przyznane w okresie obowiązywania tej dyrektywy, ale przed tym okresem, i które jednak nadal obowiązują w chwili wejścia w życie wspomnianej dyrektywy;
  4. w dniu 21 września 2021 r. w Republice Słowenii konieczne było stosowanie ZEKom-1, która w przypadku indywidualnego prawa do użytkowania WCR przyznanego w celu zagwarantowania użytkownikom końcowym publicznych usług łączności wyraźnie wykluczała możliwość przedłużenia na okres powyżej 15 lat;

5. w momencie utraty ważności DPCR (21 września 2021 r.) Republika Słowenii nie dokonała jeszcze transpozycji do swojego porządku prawnego dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, co powinna była dokonać do dnia 20 grudnia 2020 r.
8. Zatem rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie zależy wyłącznie od tego, czy art. 49 ust. 1 i 2 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej ma bezpośrednie zastosowanie, w związku z czym po upływie okresu 15 lat prawo użytkownika powinno, co do zasady, zostać przedłużone na kolejne 5 lat, a także tego, czy powyższy przepis ma zastosowanie (również) do tych indywidualnych praw użytkownika WCR, które powstały przed wejściem w życie dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej i jeszcze nie ustały w momencie wejścia w życie tej ostatniej, lub czy, ewentualnie, art. 5 dyrektywy o zezwoleniach ma bezpośrednie zastosowanie do nadal istniejących praw i w momencie wygaśnięcia DPCR konieczne jest dokonanie oceny odpowiedniego charakteru okresu jej obowiązywania lub właściwego okresu amortyzacji inwestycji, ponieważ przepis ten sprzeciwia się przepisowi prawa krajowego, na mocy którego wykluczone jest przedłużanie powyżej 15 lat, bez względu na odpowiedni charakter okresu obowiązywania lub amortyzacji inwestycji.
9. Bezsporne jest, że Republika Słowenii nie dokonała szybkiej transpozycji do swojego porządku prawnego dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej. Z tego powodu Upravno sodišče ma wątpliwości co do bezwarunkowego i precyzyjnego charakteru przepisów art. 49 ust. 2 akapit pierwszy, drugi, trzeci i czwarty dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej. Dla celów wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie kluczowe jest ustalenie, w jaki sposób należy interpretować pojęcie „przewidywalności regulacyjnej dla posiadaczy praw”. Skarżąca interpretuje je w ten sposób, że konieczne jest przyznanie tego prawa na okres 15 lat, a dwudziestoletnia przewidywalność jest zapewniona poprzez uznanie konieczności przedłużenia wyżej wskazanego prawa na kolejne 5 lat zgodnie z wymogami art. 49 ust. 1 tej dyrektywy, chyba że zostanie ustalone, że takie przedłużenie nie byłoby zgodne z ogólnymi kryteriami określonymi w art. 49 ust. 2 akapit trzeci lit. a) lub b) tej dyrektywy, lub chyba że właściwy organ wszczął przeciwko posiadaczowi działania egzekucyjnego w odniesieniu do niezgodności z warunkami praw użytkownika, na podstawie art. 49 ust. 2 akapit czwarty.
10. Zdaniem sądu odsyłającego nie jest jasne, czy państwa członkowskie mają swobodę w ustaleniu, na jakich warunkach gwarantują one dwudziestoletnią przewidywalność prawa użytkownika, to znaczy na jakich warunkach, jeżeli zdecydują, że ważność takiego prawa wynosi 15 lat, zagwarantują one przedłużenie tego ostatniego na kolejne 5 lat. Oprócz tego sąd ten zastanawiał się również, czy dyrektywa w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej jest wystarczająco precyzyjna, tak, aby mógł on oprzeć na tej ostatniej swoje rozstrzygnięcie.

- 11 Pytanie brzmi zatem, czy rzeczona dyrektywa upoważnia państwa członkowskie do decydowania, jakie warunki wezmą one pod uwagę przy przedłużaniu prawa. Przemawia za tym przede wszystkim art. 49 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, który stanowi, że państwa członkowskie jeszcze przed przyznaniem prawa udostępniają wszystkim zainteresowanym ogólne kryteria przedłużania obowiązywania praw użytkownika, a następnie określa potrzeby, do których takie ogólne kryteria mogą się odnosić. W istocie, gdyby warunki ustanowione w tej dyrektywie znajdowały bezpośrednie zastosowanie, zapewnienie szczególnego dostępu do takich kryteriów nie byłoby konieczne, gdyż należałoby przyjąć, że kryteria te, jeżeli są zawarte w już opublikowanych przepisach, są znane lub muszą być znane osobom, dla których są przeznaczone.
- 12 Z drugiej strony sąd ten zastanawia się, czy sama dyrektywa ustanawia już ogólne warunki, których należy przestrzegać przy przedłużaniu (zagwarantowanie konkurencji, efektywne wykorzystanie WCR, bodźce do innowacji i inwestycji, zainwestowany kapitał). Przede wszystkim jednak sądowi temu wydaje się, że nie jest jasne, czy państwo na podstawie własnej uznaniowej oceny może zdecydować, że przedłużenie zależy od wielkości inwestycji w infrastrukturę lub czy też sama dyrektywa przewiduje już, że ten warunek, a co za tym idzie, amortyzacja zainwestowanego kapitału, jest niezbędna dla przedłużenia, ponieważ ten pogląd wynika zarówno z ust. 1, jak i z ust. 2 art. 49; sąd ten zastanawia się również, jaki jest związek pomiędzy różnymi kryteriami, to znaczy, które kryterium powinno dominować nad pozostałymi, lub czy państwa członkowskie natomiast mają swobodę w określeniu tego aspektu (jedynie) podczas dokonywania transpozycji dyrektywy.
- 13 W przypadku gdyby Trybunał udzielił odpowiedzi twierdzącej na pytanie, czy art. 49 ust. 1 i 2 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej ma bezpośredni skutek w wertykalnych stosunkach prawnych, Upravno sodišče pyta również, czy dyrektywa ta narzuca dwudziestoletnią przewidywalność lub przedłużenie 15-letniego okresu prawa na kolejne 5 lat (pod pewnymi warunkami), również w odniesieniu do tych indywidualnych praw użytkownika WCR, które zostały przyznane przed wejściem w życie wyżej wskazanej dyrektywy. W rzeczywistości art. 124 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej nie zawiera żadnych przepisów przejściowych dotyczących tych praw, a sąd odsyłający nie jest w stanie wywnioskować celu tej dyrektywy w odniesieniu do tych stosunków, nawet z jej motywów. To, że dyrektywa ta nie ma zastosowania z mocą wsteczną, mogłoby co najwyżej wynikać z art. 49 ust. 2 akapit trzeci samej dyrektywy, który stanowi, że kryteria przedłużania muszą być znane jeszcze przed przyznaniem praw, a także z akapitu czwartego tego przepisu, zgodnie z którym procedura dotycząca przedłużenia rozpoczyna się co najmniej dwa lata przed zakończeniem [początkowego okresu obowiązywania prawa]. W rzeczywistości w przypadku praw, które wygasają przed upływem dwóch lat od wejścia w życie dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, nie jest możliwe zapewnienie tego okresu.

- 14 Ponadto sąd ten zastanawia się, czy w świetle przepisu, o którym mowa w art. 50 ust. 1 dyrektywy w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, na decyzję dotyczącą przedłużenia może mieć wpływ fakt, że możliwość przedłużenia prawa została wyraźnie wyłączona na mocy ustawy obowiązującej w chwili wygaśnięcia tego prawa.
- 15 W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie, czy dyrektywa w sprawie europejskiego kodeksu łączności elektronicznej ma zastosowanie do przedłużenia indywidualnych praw do użytkowania WCR przyznanych przed wejściem tej dyrektywy w życie, Upravno sodišče zwraca się z pytaniem, czy taki sam skutek przewidziany przez tę dyrektywę należy ewentualnie zagwarantować w oparciu o obowiązujący w momencie przyznawania prawa przepis art. 5 ust. 3 dyrektywy o zezwoleniach, zgodnie z którym czas obowiązywania prawa winien odpowiadać danej usłudze lub musi uwzględniać fakt, że dla amortyzacji inwestycji niezbędny jest właściwy okres, w sytuacji kiedy przepis ten jest bezwarunkowy i jasny oraz nie wymaga przyjęcia żadnego aktu przez instytucje Unii lub państwa członkowskie. Upravno sodišče zna orzecznictwo Trybunału, który w sprawie C-205/20 orzekł, że art. 20 dyrektywy 2014/67, zgodnie z którym przewidziane kary pieniężne muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, ma skutek bezpośredni. Odpowiedni charakter i proporcjonalność to pojęcia porównywalne z punktu widzenia przejrzystości i braku warunkowości. W przypadku konieczności zastosowania wskazanych powyżej przepisów dyrektywy o zezwoleniach lub dyrektywy zmieniającej dyrektywę o zezwoleniach, sąd odsyłający pyta, jakie kryteria należy zastosować w celu przedłużenia indywidualnego prawa do użytkowania WCR.